

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 2. Et an, & quando cum morte delegati, aut finito ejus Officio?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

Posterius colligitur à sensu contrario ex citt. *cap. quamvis*, quia per jurisdictionis exercitium ante delegantis mortem, jurisdictio jam radicatur in persona delegati, ita ut efficaciter in eum transferat; atque ideò hæc delegata jurisdictio morte ipsius delegantis non extinguitur, quando res non erat integra, sed ipsâ uti jam cœptum est.

Idem affirmant Gloss. *cap. Licet undique &c.* Abb. ibi n. 7. Imola n. 9. Bald. n. 8. Sâ *V. delegatus n. 3.* alique plures cum cittis, de terminatione Officii delegantis, videlicet sicut morte delegantis, re integra, perit jurisdictio delegata, ita hanc perire finito Officio delegantis re integra, quia ratio supra insinuata æquè procedit in utroque eventu & cum finito Officio perinde extinguitur jurisdictio, ac morte naturali, re integra existente; Limitanda tamen est hæc doctrina, ut notant citt. DD. nisi jurisdictio delegata sit accessoria gratiæ jam factæ, tunc enim imitatur naturam sui Principalis, atque ad eò sicut gratia facta non perit morte concedentis, re integra, ita nec ea potestas accessoria, uti expressè definitur *C. si super gratia de off. deleg. in 6. de potestate executori data ad exequend. grat. &c.*

577 Ad 2. Q. conveniunt DD. delegationem personalem, seu quæ

personæ facta est ob illius industriam, aliãve ob causam, exspirare cum morte delegati, eoque subjectum, cui inhærebat, deficiat, & hinc ad alium, seu successorem non transit; secus verò realem, seu quæ dignitatî, vel officio concessa est; quia cum illa dignitas, seu officium, cui delegatio est facta, perpetua sit, non extinguitur morte delegati, sed transit ad successorem in eo officio, aut dignitate, & licet individua quotidie extinguantur, uno tamen defuncto, dignitas vaeat, & transit ad alium. Quare tota Q. difficultas ex eo pendet, undenam, & ex quibus conjecturis delegatio censenda sit personalis, vel realis. Ubi notandum est, triplici modo fieri posse delegationem. Primò expresso nomine delegati tantum, 2. Illo tacito, expresso tamen officio, & dignitate. 3. Expresso utroque, nomine scilicet proprio & dignitatis. Hoc notato.

R. 1. Si commissio expresso nomine proprio v. g. Petri, Pauli &c. fiat, tacita dignitate, regulariter censenda est commissio personalis, nisi ex circumstantiis, & subjectâ materia aliud manifestè desumi possit. Ita plerique cum Abb. in *C. quoniam 14. n. 4. Menoch lib. 1. q. 68. de arbitr. n. 21. Sanch. l. 8. D. 27. Palao l. c. §. 6. Bonac. D. 1. q. 3. p. 8.* Ratio

Ratio est; quia si solum nomen proprium delegati v. g. Petri, est expressum, censetur electa industria personæ nominatæ, eo ipso enim quòd solum nomen delegati expressum sit, & non officium, delegans satis explicuit suam voluntatem esse, ut ad alium non transeat, sed sit commissio personalis. Dixi nisi ex circumstantiis, & subjecta materia aliud colligatur; nam si verba, vel materia subjecta satis indicent, dispositionem esse personalem, ita erit censendum, etsi solius dignitatis delegati mentio fiat, v. g. si Papa committat causam Episcopo Madritano, solumque dignitatis nomen exprimat, declarans in literis se illi hoc committere ob peculiarem scientiæ, & sanctitatis notitiam, quam de illo habet; ex quibus verbis constat, non habitam esse dignitatis considerationem, sed personæ industriam electam fuisse, atque adeò commissionem esse personalem, & non realem. Sic si excommunicatus fuit Episcopus v. g. Moguntinus solo dignitatis nomine expresso, manifestum est ex subjecta materia Excommunicationem esse personalem, nec transire ad successorem. Et ratio est, quia una præsumptio tollit aliam, & major minorem, major autem, ac fortior est præsumptio, quæ ex ipsis verbis peculiaribus commissionis, & subjecta materia

sumitur, utpote quæ specialis, ac peculiaris est, quàm generalis desumpta ex proprii nominis, aut dignitatis expressione, ut notant citt. AA. cum Abb. *conf. 93. n. 1. & 2. Imola n. 8. Cov. l. 3. var. c. 15. Jo. And. reg. privilegium de reg. Jur. in 6.* aliisque.

R. 2. Si commissio, tacito proprio nomine delegati, facta sit sub nomine dignitatis, v. g. Episcopo Augustano, Decano hujus, vel illius Ecclesiæ Cathedralis &c. commissio est realis, & ad successorem transit; quia tunc commissio non est factæ personæ ratione illius, sed ratione dignitatis sibi inhærentis, quæ dignitas cum perpetua sit, ut dictum est, & ad successorem transeat, transit & commissio, uti expressè habetur *C. quoniam 14.* & tenent citt. DD. qui cum Panormit. in citt. *C. quoniam* Abb. n. 12. Menoch. n. 22. docent, hoc ipsum procedere, etiamsi res sit adhuc integrâ; quia integritas rei non immutat concessionem, quæ cum dignitati potius, quàm personæ facta sit, sicut dignitas non obstante rei integritate semper manet, & transit ad successorem; ita & illa cum hoc transit.

R. 3. Si in commissione exprimat nomen proprium delegati, & simul ejus dignitas in dubio reputanda est commissio personæ
mini

lis, & non realis, etsi nomen proprium fuerit postpositum nomini dignitatis, nisi tortè aliud ex aliis circumstantiis de mente delegantis constaret. Ita Imola in *C. quoniam*, n. 25. Flamin. l. 1. q. 11. n. 12. Salas *D. 20. de leg. Sect. 17.* Sanch. l. 8. *D. 27.* Gu-tier. *de matr. cap. 125. n. 1. & 9.* Palao l. c. Bonac. l. c. §. 1. & alii contra alios volentes, commissionem personalem esse, si præcedat nomen proprium delegati; realem verò si præcedat dignitatis nomen. Ratio est, quia cum nomen dignitatis generale sit ad omnes eâ fulgentes, nomen autem proprium sit speciale illius personæ nominatæ, illud per hoc restringitur, ut non excedat personam nominatam; nam quoties genus, & species in unius persona concurrunt, genus expositum per aliquam speciem restringitur ad illam, *C. 2. de rescript. C. statuto de crim. in 6.* & aliàs si additio nominis proprii commissionem non restringeret ad personam nominatim expressam, tunc additio nominis proprii esset frustranea, & inutilis, & confusionem causaret, & sic singula Rescripti verba non haberent semper suum effectum, & aliquid operarentur, quod est contra leg. *si quando, ff. de legat. 1.*

Conf. ex *C. quoniam Abbas de Offic. deleg. ubi declaratur quæ-*

nam sit commissio realis, & dicitur, illam esse, quæ sub expressis nominibus locorum, & non personarum fit: ergo à contrario, ubi sub expressis nominibus personarum fit commissio, non realis, sed personalis censenda est.

Limitat tamen Sanch. cum aliis, ut duntaxat intelligatur commissio esse personalis, nisi ex circumstantiis aliàs redderetur vel damnosa alteri, & injusta, vel inutilis; quia semper in casu dubio præsumendum est, delegantem non velle suam dispositionem injustam, vel inutilem esse, adeoque talem censendam esse, quæ, sive spectato nomine proprio, sive dignitatis, valida & utilis est, ita ut si talis sit spectato nomine personæ, sit personalis, si verò spectato nomine dignitatis, sit realis.

Ad 3. Q. utrum Ambrosius 579
eam commissionem expedire poterit, solutio pendet ex eo, an dignitas Vicarii Generalis Episcopi sit perpetua, adeoque hujus commissio transeat ad successorem. Ubi

Dignitatem Vicarii Generalis Episcopi non esse perpetuam defendunt Menochius l. 4. *presumpt.* 121. & l. 1. *de arbitr. q. 68. n. 24.* Flamin. *de resignat. l. 7. q. 24.* Sanch. l. c. n. 8. Palao l. c. §. 7. Barbof. *de potest. Episc. 2. p. alleg. 54.* Garcia,